

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quid indulserit Concilium Constantiense in Interdicto? Cap. II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

sive sanè, sive malè valentibus, ministrari Sacramentum Pœnitentiæ, exceptis excommunicatis, & iis, qui dederunt causam Interdicto; cum ex jure antiquo, ut vidimus, solum concederetur id morituris.

14. Nota tamen primo, Excommunicatis, iisq; qui dederunt causam Interdicto concedi Sacramentum Pœnitentiæ in articulo mortis, sed, si delicto satisfaciunt, vel sufficientem dabant cautionem de satisfaciendo, vel si neutrum ex his possint, si jurent, quam primum satisfacturos, vel facturos quantum possunt, ut satisfactio à Delinquentibus exhibeatur.

15. Nota secundo, illum esse tempore Interdicti Confessarium, & posse licitè absolvere, qui alias habet jurisdictionem, & approbationem legitimam, sed non est Interdictus personaliter, si enim personaliter esset interdictus, illicite se gereret, peccaretque graviter, violando interdictum quo afficitur: Quod si esset interdictus generaliter solum licitè posset, si causam non dedit interdicto. Excipiendus semper est casus urgentis necessitatis, eo modo, quo in Superioribus & dictum est latè.

CAPUT II.

Quid indulserit Concilium Constantiense in Interdicto.

I. IN Tractatibus superioribus sæpe dictum est, Conciliū Constantiense, seu Martinum V. concessisse, ut cum Fidelibus quacunq; Censura legatis (nisi nominati fuerint, publicèq; denuntiati, vel publici Clericorum Percussores) possemus communicare in divinis, & humanis eo modo, quo in Tractatu de Excommunicatione explicari solet. Quoniam igitur Interdictum Censura est, quid ipsi indulgeat in hac communicatione Martinus, videndum est.

Et quidem, ex vi Interdicti, tres communicationes tantum prohibentur ex jure. Primo enim, Interdicti non possunt licitè à Fidelibus sepeliri in loco sacro. Secundo, Clerici non possunt licitè coram dictis Interdictis Divina Officia celebrare. Tertio, ii, quibus commissa est cura Ecclesiæ non possunt licitè permittere, ut interdictus Divinis Officiis assistat.

3. Querimus ergo, an Martinus V. aliquid in prædictis tribus communicationum generibus

mitigaverit: & mitigasse certum est. Nam Primo, Fideles, sive Clerici, sive Laici possunt hodie sepelire in loco sacro non interdicto eos, qui quamvis interdicti sint, etiam personaliter, non sunt tamen nominatim, ac publicè, ut interdicti denunciati. Immo eosdem, ut dico, non denunciatos nominatim possumus sepelire in loco sacro interdicto, quamdiu locus non sit nominatim, ac publicè denunciatus, ut interdictus.

4. Secundo, Clerici licitè possunt celebrare divina coram iisdem etiam personaliter interdictis, quod si (hi se ingerant, ipsi peccabunt, non vero Clerici) possunt, inquam, nisi ii coram quibus, sint nominatim, ut interdicti, denunciati.

5. Tertio, Illi, qui curam habent Ecclesiæ possunt admittere eosdem etiam personaliter interdictos (Quod, si hi se ingerant ipsi peccabunt, non illi) possunt inquam, si pari modo hi admittendi non sint nominatim denunciati, ut interdicti.

6. Porro illa hic agitari solet difficultas. An Communitate denunciata publicè, ut interdicta, intelligantur sic denunciati etiam singuli de Communitate illa, ita, ut singuli, ut interdicti nominatim, sint modo jam dicto vitandi, An solum sint vitandi, ut partes, & membra illius, atque adeo solum in actionibus propriis Communitatis?

7. Respondeo, Etiam singulos putat Suarez, a quia, secus, inutilis esset hæc Denuntiatio; Si enim singuli denunciati non includantur, nihil, vel parum referet, esse Communitatem denunciatam.

8. Nequaquam singulos, censet Alterius, b quia, si solum interdicatur Communitas, interdicuntur solum partes, ut partes illius, atq; adeo singuli, non, ut privatæ personæ, sed, ut ad unum corpus politicum pertinentes. Neque tunc erit inutilis Denuntiatio, quia faciet, ut tota Communitas in iis vitanda sit, quæ ipsam tangunt, quamvis non in iis, quæ tangunt particulares personas, quæ, ut sic nullo modo sunt, ut interdictæ, denunciatæ.

9. Video sententiam Suarii esse communiorrem, sed hanc Alterii esse probabilem, & fortasse probabiliorem, etiam video.

Atque hæc pauca satis de Interdicto, cujus rara est praxis, & de quo innumeri Doctores sunt, qui agunt.

a Filline. Suar. Henrig. Sayr. Conincho apud Bonac. de Interd. d. 5. p. 5 nu. 10. eos citans, ac sequens. b Alteri. Navar. a. llyque apud eundem Bonac. S. à in utraque edit. V. interd. n. 3. Simile, quid dicit Giba de c. s. d. 4. q. 5. n. 8. 10. quæ de Suar. spon. Communitatis.

Finis Tractatus Tertii de Interdicto.